

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 01.03.2000
KOM (2000) 108 endelig

KOMMISSIONENS RAPPORT

**Operationel samordning
mellem Fællesskabet og medlemsstaterne i Den Europæiske Union
inden for udviklingssamarbejde**

Indholdsfortegnelse

1.	Indledning	3
2.	De vigtigste undersøgelsesresultater og betragtninger	4
2.1.	En gennemgang af besvarelserne fra de 98 lande viser følgende:.....	4
2.2.	De vigtigste betragtninger	4
3.	Den nuværende operationelle samordning mellem Fællesskabet og Den Europæiske Unions medlemsstater	5
3.1.	Beskrivelse af den nuværende situation.....	5
3.1.1.	De nuværende samordningsmekanismer gør det muligt at:	5
3.1.2.	Fælles undersøgelser, analyser og evalueringer.....	6
3.1.3.	Tidsmæssige overlapninger i igangværende programmer:.....	6
3.1.4.	Samordning og koncentration af bistanden	7
3.2.	Sektorspecifik strategi for samordningen inden for Den Europæiske Union.....	8
3.2.1.	Sektorspecifikke møder	8
3.2.2.	Finansielle procedurer	8
3.2.3.	"Chef de file"-funktionen.....	9
3.3.	Partnerlandets rolle i samordningen inden for Den Europæiske Union.....	9
4.	Virkningerne af retningslinjerne fra marts 1998	11
4.1.	De fremskridt, der er sket.....	11
4.1.1.	Graden af tilfredshed	12
4.1.2.	Foreslåede forbedringer	13
4.2.	EU's samordning inden for rammerne af den overordnede samordning.....	13
5.	Fremtidsudsigter	14

1. INDLEDNING

I marts 1998 vedtog Rådet for Den Europæiske Union "Retningslinjer for styrket operationel samordning mellem Fællesskabet og medlemsstaterne inden for udviklingssamarbejde".

I november 1998 forelagde Kommissionen en foreløbig rapport, hvori den navnlig understregede vigtigheden af at forbedre den gensidige udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen. Den anbefalede endvidere at sende et indtrængende politisk budskab til alle EU's repræsentationer for at opfordre dem til at gennemføre Rådets retningslinjer på en dynamisk og proaktiv måde og samtidig styrke partnerlandenes rolle i processen.

I overensstemmelse med punkt 8 i disse retningslinjer giver denne rapport en mere detaljeret beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet, og de fremskridt, der er gjort siden marts 1998. Den er baseret på en undersøgelse, der blev udført i august og september 1999 ved Kommissionens delegationer i samtlige udviklingslande. Stort set alle medlemsstaternes repræsentanter i disse lande besvarede spørgeskemaet sammen med den pågældende delegation. Den høje svarprocent¹ bekræfter, at der er en stor interesse for dette emne blandt EU's repræsentanter.

Analysen er koncentreret om tre områder:

- Den nuværende situation og udviklingen i Den Europæiske Unions operationelle samordning siden vedtagelsen af retningslinjerne i marts 1998
- Partnerlandets rolle i gennemførelsen af denne samordning
- Den rolle, som EU's operationelle samordning spiller i den overordnede samordning med de øvrige donorlande.

På sektorplan omfatter analysen også de prioriterede sektorer, der er angivet af medlemsstaterne og delegationen i hvert land².

¹ Der blev modtaget besvarelser fra 98 ud af 116 lande, dvs. en svarprocent på 84%.

² Hver EU-medlemsstat blev bedt om at angive fem prioriterede indsatsområder.

2. DE VIGTIGSTE UNDERSØGELSESRESULTATER OG BETRAGTNINGER

2.1. En gennemgang af besvarelsene fra de 98 lande viser følgende:

- Selv om det kun er 18 måneder siden, at Rådets retningslinjer blev vedtaget, og de således ikke er fuldstændig gennemført endnu, er de generelt set blevet positivt modtaget af EU's repræsentanter på stedet. Det er en dynamisk samordningsproces, som gradvis vil tage form i takt med den fremtidige programplanlægning.
- Selv om retningslinjerne siden marts 1998 er blevet gennemført på forskellig vis i de seks regioner, der er omfattet af analysen (Afrika, Vestindien, Stillehavsområdet, MED-Middelhavslandene, Latinamerika og Asien), er der for de flestes vedkommende sket en forbedring af den operationelle samordning.
- Udvekslingen af oplysninger mellem delegationerne og medlemsstaterne er effektiv, men fungerer ofte kun den ene vej på grund af manglende gensidighed fra medlemsstaternes side.
- EU's medlemsstater spiller en aktiv rolle på sektorplan i forbindelse med den overordnede samordning med de øvrige donorer.
- De oplysninger, der er modtaget på sektorplan, viser, at EU's medlemsstater ofte er aktive i den samme sektor, og at der derfor er mulighed for at gøre deres aktiviteter mere komplementære.
- Partnerlandet spiller en forholdsvis begrænset rolle i EU's interne samordningsproces.

2.2. De vigtigste betragtninger

- Hvordan og på hvilket plan bør partnerlandet spille en aktiv rolle i EU's interne samordningsproces set i forhold til den rolle, som landet spiller i den overordnede samordning af donorerne?
 - I visse tilfælde (krigsramte lande, hvor bistanden er indstillet) har landet ikke mulighed for at spille en aktiv rolle.
 - I andre tilfælde ønsker landet ikke selv at blive inddraget i samordningsprocessen, før der er fastlagt en fælles holdning blandt EU's medlemsstater.
 - Generelt set bør samordningen hjælpe partnerlandet til at fastlægge og gennemføre sine egne udviklingsstrategier ("to be in the driving seat"), men samtidig må vi passe på ikke at øge landets arbejdsbyrde i samordningsprocessen.
- Samordningen mellem Fællesskabet og EU's medlemsstater er et vigtigt bidrag til donorerens overordnede samordningsindsats og kommer således partnerlandet til gode. Den gør det muligt at begrænse risikoen for overlappning og for konkurrence mellem donorlandene ved at styrke komplementariteten.
- EU's interne samordning har endvidere en positiv virkning i form af politisk dialog med partnerlandet og hjælper EU til "at styrke sin identitet i internationale sammenhænge" (traktatens art. 2).

3. DEN NUVÆRENDE OPERATIONELLE SAMORDNING MELLEM FÆLLESSKABET OG DEN EUROPÆISKE UNIONS MEDLEMSSTATER

3.1. Beskrivelse af den nuværende situation

Undersøgelsen er baseret på en spørgeskemaundersøgelse blandt de medlemsstater, der er til stede og aktive i hvert partnerland. Resultaterne viser, at der er en stor tilstedeværelse i Afrika, Latinamerika, Asien og MED (Middelhavslandene), hvor der i gennemsnit er mellem syv og ni medlemsstater pr. land. Denne tilstedeværelse er naturligvis meget mere begrænset i landene i Vestindien og Stillehavsområdet, hvor der i gennemsnit er mellem to og fire aktive medlemsstater.

I gennemsnitligt syv ud af ti lande findes der mekanismer for regelmæssig operationel samordning mellem Fællesskabets delegation og de medlemsstater, der er til stede i disse lande, mens visse medlemsstater foretrækker en mere lejlighedsvis samordning eller bredere rammer, der omfatter de øvrige donorer. I lande med en høj indkomst pr. indbygger stiger dette tal imidlertid til ni ud af ti medlemsstater.

Samordningen tager hovedsagelig form af regelmæssige møder (51%) eller lejlighedsvis møder (36%). Den er sjældent begrænset til en simpel udveksling af dokumentation (10%) eller uformelle kontakter (3%). Der aflægges kun sjældent fælles besøg på stedet.

Regelmæssige møder er mest udbredte i Asien (74% af de undersøgte tilfælde) og i mindre udstrækning i Afrika (61%).

I Latinamerika, Vestindien og MED (Middelhavslandene) er møderne mere lejlighedsvis. I Stillehavsområdet betyder de store afstande, at samordningen oftest kun sker i form af udveksling af dokumenter.

Disse tematiske eller sektorspecifikke samordningsmøder organiseres som regel af Kommissionens delegationer.

Den operationelle samordning finder hovedsagelig sted på møder. Disse afholdes regelmæssigt i Asien og Afrika, lejlighedsvist i Latinamerika, MED (Middelhavslandene) og Vestindien og i meget begrænset omfang i Stillehavsområdet.

Møderne afholdes som regel en gang om måneden.

Ifølge medlemsstaterne er samordningen vanskeligere at gennemføre i praksis, hvis EF ikke har nogen delegation i det pågældende land.

3.1.1. De nuværende samordningsmekanismer gør det muligt at:

- **drøfte prioriteter samt igangværende og kommende aktiviteter** (nye projekter) for hver af EU's medlemsstater

Medlemsstaterne er forholdsvis tilfredse med oplysningerne fra delegationerne om sektorprioriteterne samt igangværende og kommende aktiviteter.

Medlemsstaterne selv stiller derimod ikke i tilstrækkelig grad tilsvarende oplysninger til rådighed for hverken delegationerne eller de øvrige medlemsstater. Dette er især tilfældet i lande med mange repræsentationer og/eller en høj indkomst pr. indbygger.

Oplysningerne fra medlemsstaterne anses for utilstrækkelige.

- **fastlægge en fælles strategi** inden for EU i samarbejde med partnerlandet og de øvrige donorlande

I mere end tre fjerdedele af landene³ bidrager denne samordning til at fastlægge en fælles strategi med partnerlandet.

- **udveksle oplysninger** om prioriteter for den kommende programplanlægning

I visse lande gør dette det endda muligt at udarbejde fælles retningslinjer.

- **identificere traditionelle og tidsmæssige overlapninger**

Samordningen gør det muligt at identificere sådanne tilfælde, hvis de allerede forekommer, og at undgå dem ved forberedelsen af nye aktiviteter.

3.1.2. Fælles undersøgelser, analyser og evalueringer

Spørgeskemaundersøgelsen viser, at:

- i 58% af landene, især i Latinamerika og Afrika, samfinansieres gennemførelsen af sådanne undersøgelser
- i 92% af disse tilfælde deltager EF-delegationen heri
- disse undersøgelser som regel gennemføres inden for "den offentlige sektor og det civile samfund", "sundhed" og "landbrug".

Denne forholdsvis almindelige praksis er af stor betydning, da denne slags samarbejde gør det muligt at finde frem til komplementære aktiviteter i den senere programplanlægning.

3.1.3. Tidsmæssige overlapninger⁴ i igangværende programmer:

Samordningen gør det ofte muligt at finde frem til problemer med tidsmæssige overlapninger.

Disse overlapninger er naturligvis et større problem i lande, hvor der er mange medlemsstater til stede. I halvdelen af de lande, hvor der er flere end otte medlemsstater til stede, har man

³ 78%.

⁴ Til forskel for det traditionelle overlappingsbegreb henviser "tidsmæssig overlapning" til spørgsmål vedrørende tidsplanen for gennemførelsen.

været ude for dette problem, mens det samme kun er tilfældet for en fjerdedel af de lande, hvor der kun er få medlemsstater.

Overlapningerne opdages som regel først, når foranstaltningerne gennemføres, hvilket ofte af tekniske og administrative årsager er for sent til en hurtig omlægning af programmet.

Forsinkelser i udarbejdelsen af programmerne eller i modtagelsen af udenlandsk bistand, f.eks. humanitær bistand, blev nævnt som mulige årsager til visse tidsmæssige overlapninger.

I de store lande (især i Asien) mener man ikke, at det er nødvendigt med en samordning, eftersom risikoen for traditionelle og tidsmæssige overlapninger er meget lille i forhold til det enorme behov for bistand.

3.1.4. Samordning og koncentration af bistanden

Ifølge 38% af besvarelserne bidrager samordningen til en større koncentration af EF-bistanden, og ifølge 27% til en større koncentration af medlemsstaternes bilaterale bistand.

Generelt set blev denne koncentration set som noget positivt, fordi den øger virkningerne af foranstaltningerne i en given sektor. I nogle bemærkninger understreges det, at udvekslingen af undersøgelser og erfaringer gør det muligt at identificere og udarbejde komplementære projekter. Den risiko for overlapninger, der er forbundet med at fokusere på en bestemt sektor, kan kun begrænses ved hjælp af samordning

3.2. Sektorspecifik strategi for samordningen inden for Den Europæiske Union

Undersøgelsens resultater gør det muligt for hvert land at fastslå, i hvilke sektorer der er flere medlemsstater til stede på samme tid, og hvor man dermed kan finde komplementære aktiviteter.

For hver sektor kan man ligeledes konstatere, hvilke medlemsstater der har indført samordningsmekanismer med EF-delegationen.

I tre ud af fem lande er der f.eks. en regelmæssig samordning inden for den offentlige sektor og det civile samfund, sundhed samt uddannelse, hvor en lang række EU-medlemsstater gør en aktiv indsats (i gennemsnit mellem tre og fire medlemsstater)⁵.

3.2.1. Sektorspecifikke møder

Samordningen foregår under forskellige former alt efter den pågældende sektor:

- Regelmæssige møder er den mest almindelige form i forbindelse med forvaltning af programbistand og gæld.
- Lejlighedsvis møder er mest almindelige inden for infrastruktur, sociale og økonomiske tjenester samt katastrofebistand.
- Udveksling af dokumenter er mest udbredt i forbindelse med gældsansliggende.

3.2.2. Finansielle procedurer

I sektorer med effektiv samordning er parallel finansiering mest udbredt (54%), mens egentlig samfinansiering kun forekommer i begrænset omfang (12%).

Andre finansieringsformer (34%) omfatter tidligere bevilget finansiering uden forudgående samordning. Disse finansieringsformer er mest udbredte i lande med en høj indkomst pr. indbygger.

Finansieringsformerne varierer betydeligt fra sektor til sektor:

- Parallel finansiering er mest udbredt inden for infrastruktur, økonomiske tjenester, produktion samt gældsansliggende.
- Samfinansiering er meget begrænset i alle sektorer og anvendes mest i forbindelse med katastrofebistand (18%).

Geografisk set kan det konstateres, at:

- i Afrika - dvs. i sektorer med effektiv samordning - udgøres 72% af finansieringen af parallelle finansieringer

⁵ Denne regelmæssige samordning omfatter ikke altid samtlige medlemsstater i sektoren.

- i MED (Middelhavslandene), Asien og Latinamerika er finansieringen ifølge besvarelsene som regel "uafhængig", dvs. at der hverken er tale om parallel finansiering eller samfinansiering.

3.2.3. "Chef de file"-funktionen⁶

I 62% af landene angav medlemsstaterne og EF-delegationen, at de gerne ville påtage sig ansvaret som "chef de file"⁷ for mindst én sektor. Dette er især tilfældet i Latinamerika (tre ud af fire lande) og i Afrika (to ud af tre lande).

I to tredjedele af tilfældene drejer det sig udelukkende om at organisere og lede dialogen, hvilket svarer til en sektorkoordinator's ansvarsområder. Dette er navnlig tilfældet i lande med mange EU-repræsentationer (mellem 11 og 15 aktive medlemsstater).

I de lande, hvor der kun er mellem en og fire aktive medlemsstater, fremgår det derimod af besvarelsene, at man forestiller sig et ansvar, som består i "på medlemsstaternes vegne at stå for hele programtilrettelæggelsen" (hvilket svarer til det andet ansvarsniveau for en "chef de file").

I mange lande er flere af EU's medlemsstater villige til at være "chef de file" for en række forskellige sektorer. I visse lande er der endda flere kandidater i den samme sektor.

Den store interesse i at påtage sig særlige samordningsopgaver viser, at der er mange potentielt komplementære aktiviteter mellem EU's medlemsstater og en stærk vilje til at udbygge disse muligheder.

I mange lande er flere af EU's medlemsstater villige til at påtage sig ansvaret for samordningen i en eller flere sektorer.

3.3. Partnerlandets rolle i samordningen inden for Den Europæiske Union

Retningslinjerne fra marts 1998 og den foreløbige rapport fra november 1998 understreger nødvendigheden af at styrke den rolle, som partnerlandets regering spiller i EU's forstærkede samordning.

I kun 40% af landene spiller regeringen en aktiv rolle i EU's samordningsproces.

Undersøgelsesresultaterne viser, at partnerlandet stadig ikke deltager tilstrækkeligt i den overordnede samordning af EU-bistanden. I langt de fleste af landene svarede EF-delegationerne og medlemsstaternes repræsentanter, at partnerlandets regering kun deltog lidt (50%) eller slet ikke (10%) i den europæiske samordningsproces.

⁶ Der gives en nøjagtig definition af "chef de file"-funktionen i rapporten "Chairman's Report on Coordination -Wien 19.10.1998".

⁷ Visse medlemsstater har stillet spørgsmål ved begrebet "chef de file".

Denne situation er stort set ens i alle geografiske områder. Forskellene mellem MED (Middelhavslandene), Latinamerika, Asien og Afrika er forholdsvis små, og det er kun i landene i Stillehavsområdet, at partnerregeringens deltagelse ligger over gennemsnittet.

Det kan imidlertid konstateres, at partnerlandenes regeringer deltager i større udstrækning i de lande, der indgik pilotprogrammet (Bangladesh, Costa Rica, Côte d'Ivoire, Etiopien, Mozambique og Peru), og hvor de operationelle samordningsmekanismer er blevet mest styrket.

Der blev angivet to hovedårsager til den ringe deltagelse fra regeringernes side:

- Regeringen har ikke de nødvendige menneskelige og tekniske ressourcer.

Dette argument blev fremført i 72% af landene, især i Vestindien og Asien samt i de fattigste lande.

- Regeringen er ikke interesseret.

Dette argument blev fremført i 40% af landene, især i lande med høj indkomst.

Hvis man sammenligner disse to argumenter med EU-bistandens størrelse i hvert land, kan det konstateres, at de lande, der modtager meget bistand, ikke har ressourcer til at samordne bistanden, og at de fleste af dem ikke er interesserede i at deltage i samordningsprocessen.

Den ringe deltagelse fra den lokale regerings side skyldes især dens mangel på menneskelige og tekniske ressourcer.

Der blev også angivet følgende andre årsager:

- for stor politisk ustabilitet
- regeringerne udskiftes for ofte til at sikre kontinuiteten i samordningsindsatsen, som ofte ikke bliver til mere end et udtryk for god vilje
- regeringen har ikke altid de samme prioriteter som donorerne
- regeringens interne samordning er utilstrækkelig
- der er ofte ikke tilstrækkelig gennemsigtighed
- der kan være forsøg på at anvende "del og hersk"-princippet over for donorerne
- i visse lande synes regeringen ikke at være interesseret i kun at have en enkelt samarbejdspartner pr. sektor.

Det skal bemærkes, at regeringen i de såkaldte problemfyldte afrikanske lande (krigsramte lande, hvor fællesskabsbistanden er helt eller delvis indstillet) som regel slet ikke deltager i samordningen inden for EU.

I den sektorspecifikke samordningsproces, som i almindelighed inddrager alle donorerne, fungerer partnerlandets regering imidlertid som koordinator i 25% af de sektorer, hvor der er en koordinator. Dette tal skal sammenlignes med de tilsvarende tal for Verdensbanken (15%), UNDP (15%), EF-delegationerne (15%) og medlemsstaterne i fællesskab (25%).

Disse tal viser, at de sektorspecifikke samordningsopgaver hovedsagelig er fordelt mellem de vigtigste donorer og regeringen selv, hvoraf sidstnævnte dog spiller den største rolle.

Denne sektorspecifikke samordning udgør en integrerende del af den overordnede tværgående samordning, som f.eks. rådgivende grupper og rundbordskonferencer, hvori alle donorerne deltager under ledelse af regeringen.

4. VIRKNINGERNE AF RETNINGSLINJERNE FRA MARTS 1998

I stort set samtlige lande besvarede både delegationen og medlemsstaterne spørgsmålet om, hvorvidt de syntes, at den operationelle samordning var blevet forbedret siden marts 1998, og beskrev, hvordan den nuværende samordning fungerede⁸.

4.1. De fremskridt, der er sket

- **I næsten to tredjedele (62%) af besvarelserne** angav man, at den operationelle samordning var blevet forbedret siden marts 1998.

Disse forbedringer bestod hovedsagelig i:

- flere møder om opfølgning af projekter

- en mere systematisk udveksling af dokumenter mellem delegationerne og medlemsstaternes repræsentanter i modtagerlandene.

De forbedringer, der er sket af den operationelle samordning inden for EU siden marts 1998, står i forhold til bistandens omfang.

De største forbedringer er sket i de lande, som modtager mest EU-bistand, dvs. i 85% af de lande, hvor bistanden overstiger 300 mio. USD, og kun i 44% af de lande, hvor bistanden er på under 50 mio. USD.

Afholdelse af fælles besøg på stedet nævnes kun sjældent.

Der er kun modtaget begrænsede oplysninger om oprettelse af databaser, hvilket viser, at der er taget få initiativer i denne henseende (Sydafrika, Kenya, Sri Lanka og Costa Rica).

Selv om det oftest synes at være delegationerne, der tager initiativ til disse forbedringer, kan man konstatere, at medlemsstaterne i stadig større udstrækning deltager i de europæiske initiativer, især i forbindelse med et formandskifte i EU.

⁸ I nogle få lande var det kun muligt for delegationen at besvare spørgeskemaet.

4.1.1. Graden af tilfredshed

På trods af disse forbedringer mener EU-medlemsstaterne, at den operationelle samordning stadig kun er **jævnt tilfredsstillende**, hvilket tyder på, at der stadig er plads til og behov for at gøre betydelige fremskridt. Dette er f.eks. tilfældet i landene i Latinamerika og Asien, hvor to tredjedele (62%) af medlemsstaterne føler, at der er sket en forbedring i den seneste tid, på trods af at mere end halvdelen af dem stadig ikke er tilfredse.

Denne generelle holdning varierer mellem regionerne og i forhold til antallet af aktive medlemsstater i landet.

På trods af disse forbedringer anser EU-medlemsstaterne kun den operationelle samordning i EU for jævnt tilfredsstillende.

- Geografisk set viser resultaterne, at samordningen er:
 - ringe i Asien, Latinamerika og MED
 - middelhøjt i Afrika og Vestindien
 - udmærket i Stillehavsområdet⁹.
- I forhold til antallet af aktive medlemsstater er samordningen:
 - god, når der er et mindre antal aktive medlemsstater (mellem 1 og 4)
 - jævn god, når der er lidt flere aktive medlemsstater (mellem 5 og 7)
 - ringe, når der er mange aktive medlemsstater (mellem 8 og 15).
- **I mere end en tredjedel (38%) af besvarelserne** blev det angivet, at der ikke var sket nogen samlet forbedring, kun forbedringer inden for bestemte afgrænsede områder:
 - Af visse besvarelser fremgik det, at når der var få medlemsstater, og bistanden var lav, syntes den nuværende samordning at være tilstrækkelig.
 - Fire af de lande, der havde deltaget i pilotprojektet (Costa Rica, Côte d'Ivoire, Etiopien og Peru), mente, at samordningen lå på et tilfredsstillende niveau under projektet, og at der derfor ikke var sket væsentlige forbedringer siden da.

⁹ Dette synes blot at vise, at tilfredsheden er forbundet med det lille antal aktive medlemsstater.

4.1.2. Foreslåede forbedringer

Som svar på et "åbent spørgsmål" blev der fremsat en række bemærkninger og forslag¹⁰, heriblandt:

- øget udveksling af oplysninger om prioriterede sektorer, især fra medlemsstaterne til Kommissionens delegationer og de andre medlemsstater
- oprettelse af særlige Internetsteder (bl.a. databaser) for at give donorerne tidstro adgang til nyttige oplysninger i forbindelse med samordningen
- regelmæssig udgivelse af nyhedsbreve (elektroniske eller på papirform) om tidligere, nuværende og kommende aktiviteter, primært EF's og medlemsstaternes aktiviteter, men også de øvrige donorerers aktiviteter
- hvis det endnu ikke er sket, er det af stor vigtighed at indføre en regelmæssig og mere eller mindre formel dialog i form af månedlige møder
- det er vigtigt, at repræsentanter for partnerlandet deltager, når dette land har en reel forvaltningskapacitet
- fælles besøg på stedet samt fælles identificering og evaluering af programmer
- en øget harmonisering af Fællesskabets og medlemsstaternes strategier for indsatsen og i en større sammenhæng også af de øvrige donorerers strategier.

Disse bemærkninger er i overensstemmelse med retningslinjerne fra marts 1998, og de viser, at der er et ønske om at gennemføre disse retningslinjer.

4.2. EU's samordning inden for rammerne af den overordnede samordning

I stort set alle lande findes der adskillige andre partnere, som f.eks. Verdensbanken, FN-organer, udviklingsbanker osv., som også har oprettet særlige samordningsmekanismer, hvori alle donorer kan deltage. De vigtigste er Verdensbankens rådgivende grupper og UNDP's rundbordskonferencer, hvori EU's medlemsstater deltager aktivt.

I to tredjedele af de sektorer, som EU's medlemsstater betragter som højt prioriterede¹¹, er en eller flere andre donorer, der ikke er medlemmer af EU, ligeledes aktive.

I lidt over 40% af de prioriterede sektorer er der valgt en koordinator på følgende vis:

Det væsentligste forslag til at forbedre samordningen på kort sigt var at øge udvekslingen af oplysninger om prioriterede sektorer, især mellem medlemsstaterne og fra medlemsstaterne til Fællesskabet.

For at opnå en effektiv samordning på mellemlang og lang sigt må man harmonisere Kommissionens og medlemsstaternes strategier for indsatsen i modtagerlandene.

¹⁰ Spørgsmålet gik ud på med udgangspunkt i EU's nuværende operationelle samordning i landet at foreslå, hvordan samordningen kunne styrkes lokalt.

¹¹ Se definition. s. 4.

- i 25% af tilfældene er partnerlandet koordinator
- i 25% af tilfældene er en af EU's medlemsstater koordinator
- i 15% af tilfældene er EF-delegationen koordinator
- i 15% af tilfældene er Verdensbanken koordinator
- i 15% af tilfældene er FN koordinator
- i 5% af tilfældene er andre donorer koordinører.

Dette tyder på, at partnerlandet spiller en forholdsvis aktiv rolle som sektorkoordinator inden for de overordnede samordningsmekanismer, og at EU-medlemsstaterne i fællesskab også spiller en aktiv rolle som koordinator i 40% af tilfældene.

Hvad angår de sektorer, hvor der ikke er valgt en koordinator (ca. 60% af de prioriterede sektorer), tyder visse bemærkninger på, at det drejer sig om sektorer, der er for brede til en samordning af denne art¹².

I 25% af de sektorer, hvor der er en koordinator, er det partnerlandet, der har denne funktion

Oplysningerne fra undersøgelsen viser for hvert land og for hver sektor, hvilke forbindelser hver af EU's medlemsstater har skabt med de andre donorer i landet.

Det fremgår f.eks. af analysen, at medlemsstaternes samordning med såvel UNDP som Verdensbanken i næsten 85% af tilfældene finder sted i form af samordningsmøder.

Den gennemsnitlige samfinansiering ligger på 21% med Verdensbanken og 39% med UNDP, hvilket er henholdsvis to og tre gange mere end samfinansieringen mellem EU's medlemsstater (12%)¹³.

5. FREMTIDSUDSIGTER

Det fremgår af disse indledende resultater, at:

- samordningen mellem EU-medlemsstaterne er aktiv og forholdsvis tilfredsstillende
- den bør imidlertid forbedres, bl.a. gennem bedre kommunikation og øget udveksling af oplysninger
- der er mulighed for at styrke komplementariteten i en lang række sektorer og lande
- der er en reel vilje hertil i størstedelen af EU-medlemsstaterne på stedet.

De mange oplysninger, der er modtaget, bør danne grundlag for en dialog mellem medlemsstaterne på centralt niveau og deres repræsentanter på stedet med henblik på at undersøge:

¹² Dette omfatter bilateral samordning.

¹³ Se s. 8, afsnit 3.2.2.

- hvordan man kan styrke komplementariteten mellem fællesskabsbistanden og den bilaterale bistand for at sikre en bedre udnyttelse af de tilgængelige menneskelige og finansielle ressourcer, og
- hvordan man kan styrke partnerskabet med modtagerlandet.